

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Prvo tromjesečje 2019.
JUŽNA AFRIČKOINDIJSKOOCEANSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Lektura

Selena Brkić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2019.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja bavit ćemo se Južnom afričkoindijskooceanskim divizijom, koja obuhvaća Angolu, Bocvanu, Malavi, Mozambik, Demokratsku Republiku Sveti Toma i Princip, Južnu Afriku, Zambiju, Zimbabve i sedam otoka iz Indijskog oceana, uključujući Komore, Madagaskar, Mauricijus, Mayotte, Reunion, Rodrigues i Sejšele.

Na tom području živi 193 milijuna ljudi, uključujući i 3,7 milijuna adventista. To znači da na svaku pedeset i jednu osobu dolazi jedan adventist.

Ovog tromjesečja projekti uključuju zemlje u kojima se govori portugalski jezik: Mozambik te Demokratsku Republiku Sveti Toma i Princip.

U Mozambiku će se sagraditi sirotište i škola, kao i dodatne prostorije za Adventistički fakultet Mozambik. Oko 250 studenata od njih 350 završava nutricionistički smjer, a ja sam osobno vidio kako su njihove učionice krcate.

Što se tiče Svetog Tome i Principa, čuo sam mnoge priče o ljudima koji se bore s alkoholom i drogama, pa namjeravamo izgraditi rehabilitacijski centar u glavnom gradu. Mi imamo na stotine crkava po otocima, no mnoge od njih su pretrpani podrumi i ruševne zgrade. Mjesni vođe crkava rekli su mi da im je potrebna nova crkva.

Projekt koji je vezan uz djecu posebno je uzbudljiv. Sreo sam dječaka koji voli Bibliju i koji je čita u školi s velikim zanimanjem svakoga dana. S čežnjom mi je rekao da bi volio imati svoju Bibliju kako bi je mogao čitati i kod kuće. Ovog tromjesečja možemo osigurati Biblije za više od tisuću takve djece.

Poseban dodatak

Ovo tromjesečje sadrži samo malen broj iskustava iz Južne afričkoindijskooceanske divizije. Ako želite pročitati više, posjetite web-stranicu: bit.ly/sid-archive, preko koje možete doći do svih iskustava iz divizije. Na toj web-stranici također možete pretraživati iskustva po zemlji ili naslovu.

Ako ste otkrili neki posebno učinkovit način za iznošenje ovih iskustava, molim vas, obavijestite me na moj e-mail. Hvala vam što ohrabrujete djecu da budu usmjerena na misiju!

*Andrew McChesney, urednik
mcchesneya@gc.adventist.org*

Vaši darovi na djelu

Prije tri godine je dio dara trinaeste subote pomogao da se osnuje osnovna škola u Francistownu u Bocvani. Iskustva iz prve adventističke škole u sjevernoj Bocvani možete pročitati u ovim Vijestima iz svijeta.

Misijski projekti

Ovog tromjesečja naš dar trinaeste subote pomoći će Božjem narodu u dvjema zemljama:

MOZAMBIK

- ◆ Proširenje Odjela za nutricionizam na Adventističkom fakultetu Mozambik u Beiri.
- ◆ Izgradnja sirotišta za djecu koja su izgubila roditelje zbog AIDS-a u Nampuli.
- ◆ Izgradnja osnovne škole u Milangeu.

SVETI TOMA I PRINCIP

- ◆ Izgradnja rehabilitacijskog centra u Svetom Tomi.
- ◆ Izgradnja nove crkve u Svetom Tomi.
- ◆ Izgradnja dvorane u osnovnoj školi u Svetom Tomi.

PROJEKT ZA DJECU

- ◆ Poklanjanje Biblija na portugalskom jeziku djeci u potrebi iz Mozambika i Svetog Tome i Principa.

5. siječnja 2019.
Kokice, baka i djed
Bocvana

Sedmogodišnja Tebogo Sebego se dvaput u životu osjećala vrlo žalosno.

Prvi put kada joj je majka dala novac da kupi svoju omiljenu poslasticu: kokice. Stiskajući novac u svojoj maloj ruci, Tebogo je odjurila do trgovine. Ona jako voli kokice, tako da joj je slina krenula na usta kada je pomislila da će otvoriti sjajnu zelenu vrećicu “Jumpin Jack” kokica s okusom sira i mladog luka.

“Volim kokice zato što su ukusne”, kaže ona.

No dok je trčala, neki dječaci iz škole su je zaustavili na ulici. Vidjeli su novac u njezinoj ruci.

“Daj nam novac”, zahtijevao je jedan dječak. Tebogo se uplašila, ali nije željela dati svoj novac dječacima.

“Mama mi je rekla da kupim kokice”, rekla je.

Dječaci su se naljutili i jedan od njih je udario Tebogo po licu. A onda su pobjegli.

Tebogo je počela plakati.

Nakon tog događaja više nije htjela ići u školu. Nije htjela ponovno susresti te zločeste dječake.

Majka je primijetila da je njezina mala djevojčica tužna. Kada je Tebogo završila prvi razred, majka je odlučila da je više ne šalje u školu. Umjesto toga upisala je Tebogo u adventističku školu Eastern Gate. Tebogo je bila sretna!

“Volim školu zato što nas u njoj učitelji uče kako da se ponašamo, kako da budemo dobri dječaci i djevojčice i kako da slušamo roditelje i Boga”, kaže ona.

Drugi put kada se Tebogo osjećala vrlo tužno bilo je kada su se doselili njezini baka i djed. Ona voli i baku i djeda i

bilo joj je drago što su počeli živjeti zajedno. No bila je tužna jer je bilo vrlo teško razgovarati s njima. Kada bi pričala s njima, oni bi jako brzo zaboravili o čemu su govorili.

“Osjećala sam se isto tako loše kao i kada me onaj dječak udario”, kaže Tebogo. “Bila sam nesretna i tužna.”

Majka je primijetila Tebogino tužno lice. “Nemoj biti tužna”, rekla joj je. “Pomoli se ujutro i Bog će odgovoriti na tvoje molitve.”

Tebogo se počela moliti za svoju baku i djeda. Molila se rano ujutro, dok su njezina majka i šesnaestogodišnja sestra spavale.

“Molim Te, Bože, izliječi moju baku i djeda”, molila se. “Molim Te, Bože, odgovori mi na molitvu. Ova molitva mi je jako bitna.”

Molila se svakoga jutra. Nakon nekog vremena njezinoj baki i djedu postalo je bolje i mogli su se vratiti svojoj kući.

Tebogo je bila jako sretna!

“Osjećala sam se sretno i zahvalila sam Bogu”, kaže ona. Danas se Tebogo moli svakoga jutra i večeri. Ona se ovako moli: “Gospodine, pomози nam da budemo dobri dječaci i djevojčice. Pomози nam da mirno spavamo. I daj da jutro bude predivno.”

Dio dara trinaeste subote 2015. godine pomogao je da se izgradi škola u kojoj je sada Tebogo, koja se otvorila u siječnju 2017. godine. To je prva adventistička osnovna škola u sjevernoj Bocvani, a treća u zemlji.

Hvala vam što svojim darovima podržavate misiju — i dobro adventističko obrazovanje.

Učinite

- ◆ Pronadite Francistown u Bocvani na karti svijeta.
- ◆ Pitajte djecu u kojim su neprilikama ona bili tužna.

- ◆ Podsjetite ih da se mole kada se tako osjećaju, i da zahvale Bogu kada im odgovori na molitve.
- ◆ Pogledajte Tebogo na sljedećoj web-stranici: bit.ly/Tebogo-Sebego.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pronaći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Misijski kutak

Godine 1921. američki misionar W. H. Anderson je u intervjuu s kraljicom Gagoangve i šesnaestogodišnjim prijestolonasljednikom Batoenom II. dobio dopuštenje da otvori bolnicu u selu Kanye u Bocvani, pod uvjetom da ne propovijeda. Posao koji je dr. A. H. Kretschmar obavljao razbio je sve predrasude i 1922. godine je J. R. Campbellu dopušteno da u Kanyeu održi evanđeoska predavanja. Godine 1927. H. Walkeru bilo je dopušteno da i tamo i u Mauyani (mjestu udaljenom pedeset kilometara, gdje je nekada djelovao David Livingstone) održi evanđeoska predavanja.

12. siječnja 2019.

Bos, idemo!

Bocvana

Desetogodišnji Bos Chabale nije mogao dočekati subotu. To je bio dan kada bi njegov najbolji prijatelj povikao preko ograde koja je razdvajala njihove dvije kuće: “Bos, idemo!”

Iako se možda u tom trenutku Bos igrao ili je pomagao oko kućnih poslova, bilo da je njegova odjeća bila čista ili prljava, on bi istog trenutka sve ostavio, otvorio vrata automobila i uskočio u njega. Jako se volio voziti!

Bosova obitelj bila je siromašna, tako da nisu imali automobil. Zapravo, samo je nekoliko ljudi posjedovalo automobil u njihovom susjedstvu u Francistownu, drugom gradu po veličini u Bocvani. Obitelj koja je živjela pored Bosa imala je toyotu, i oni bi zvali Bosa da se vozi s njima do crkve svake subote.

Bos je često išao s njima u subotnju vožnju. Ponekad bi se njegova majka naljutila zbog količine vremena koje provodi u crkvi, pa je zahtijevala od njega da završi sve obaveze po kući prije nego što ode. Bos je pošteno radio da bi bio spreman kada čuje poziv: “Bos, idemo!”

Dječak je zavolio obitelj koja je živjela pored njih, pa je te ljude počeo zvati “mama i tata”. Oni su imali troje djece, a njihov najstariji sin Gamu bio je njegov najbolji prijatelj.

Kako je odrastao, Bos je sve više vremena provodio sa svojom “posvojenom” majkom. Ona je predavala u osnovnoj školi, a postala je njegova učiteljica u sedmom razredu. Bos se jako radovao što je mogao provoditi s njom više vremena. Svakoga dana nakon škole nosio joj je torbu do kuće.

A onda, kad je napunio trinaest godina, ova obitelj se preselila. Bos je bio vrlo tužan. Jako su mu nedostajali. Ne-

dostajale su mu i subotnje vožnje automobilom. No odlučio je da će nastaviti ići u crkvu, čak i ako nema vožnje automobilom. Svake subote je hodao do crkve.

Danas je Bos jedan od dužnosnika Kršćanske adventističke crkve u Bocvani. On je zadužen za odjel subotnje škole, propovjedničku službu i obiteljsku službu, kao i za odjel adventističke misije za cijelu zemlju.

Bos kaže da je razlog zbog kojega on danas poznaje Boga ljubaznost obitelji koja ga je pozvala da se svake subote vozi s njima.

“To je bilo evangeliziranje iz prijateljstva”, kaže Bos, čije je puno ime Bosenakitso Chabale. “Ova obitelj me ljubavlju dovela u crkvu.”

Njegova “posvojena majka”, Lekedzani Mpofu, jako je sretna što je mogla sudjelovati u dovođenju Bosa u crkvu. Mnogi njezini učenici iz državne škole postali su dužnosnici u crkvama, uključujući Kenaope Kenaope, predsjednika Adventističke crkve u Bocvani.

“Dječaci koje sam učila u državnoj školi sada imaju visoke položaje u crkvi”, kaže ona. “Zahvaljujem Bogu zbog toga.”

Ona sada ima pedeset i devet godina, ali i dalje dovodi djecu Kristu. Ravnateljica je prvog adventističkog razreda u školi u Francistownu, koji se otvorio zahvaljujući daru trinaeste subote 2017. godine.

“Volim raditi u adventističkoj školi”, kaže ona. “Dok učite djecu iz Biblije, ona nauče voljeti Boga.”

Učinite

- ◆ Pogledajte Bosa na web-stranici: bit.ly/kevin-boss.
- ◆ Pogledajte Lekedzani na web-stranici: bit.ly/Lekedzani-Mpofu-2.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pro-naći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

- ◆ Upitajte djecu na koji način mogu iskoristiti prijateljstvo kao vrata kroz koja će druge dovesti Isusu. Evangeliziranje prijateljstvom znači biti prijatelj s drugima — posebno s onima koji su u potrebi.

Zadivljujuća priroda

Bocvana ima najveći broj afričkih slonova. Mnogi od njih nalaze se u Nacionalnom parku Chobe.

Crvi mopane, najveće gusjenice iz porodice leptira paunovaca, najdraže su grickalice u Bocvani. Naziv mopane dobili su prema hrani koju jedu — lišću s drveta mopane. Jedu se suhi, kao čips, ili kuhani u umaku.

19. siječnja 2019.

Samo povrće, molim

Bocvana

Šestogodišnja Joanna Lechina, koja živi u Francistownu, drugom gradu po veličini u Bocvani, mrštila se na obrok koji joj je majka poslužila za večeru.

“Ja želim biti pametna”, rekla je. “Ne želim jesti meso.”

Majka je bila začuđena. Jako se trudila da pripremi tradicionalni bocvanski obrok. Na stolu je bio goveđi paprikaš *phaleche*, kukuruzna kaša koja liči na pire krumpir, i *morogova dinava* — jelo od kuhanog lista graha, bogato željezom i vlaknima, s rajčicom i lukom te malo ulja i soli, slično špinatu. Majka se dosjetila: “Uče li te to u školi?”

“Da, to smo učili”, rekla je Joanna. “Pastor nam je rekao da pazimo da ne jedemo pogrešnu hranu. Trebali bismo jesti dobru hranu kako bismo bili pametni.”

Majka joj je postavila još nekoliko pitanja i saznala da je upravo počeo molitveni tjedan u Osnovnoj školi Eastern Gate, koju je pohađala Joanna. Tema tog molitvenog tjedna bila je o Danielu, i toga je jutro propovjednik govorio kako su Daniel i njegovi prijatelji odbili jesti meso na dvoru kralja Nabukodonozora u Babilonu. Umjesto mesa, jeli su povrće te postali mudri i jaki ljudi.

“Ne bih trebala jesti ovo meso, nego samo povrće”, rekla je Joanna svojoj majci, pokazujući goveđi paprikaš. “Želim biti pametna kao Daniel.”

Lice njezine majke je pocrvenjelo od srama, jer je znala da je povrće zdravije od mesa. Ipak, bila je sretna što je njezina Joanna učila u školi o pravilnoj prehrani.

“U redu, hajde da zahvalimo Bogu za pastora”, rekla je majka. “Ja ću se potruditi kuhati dobru hranu.”

Joanna je zadovoljno pojela kašu i kuhano lišće za večeru. Govedi paprikaš nije ni taknula.

Sljedećega dana majka je otišla u kuhinju pripremiti večeru, pa se sjetila da njezina kći izbjegava meso. Stoga je rekla Joanninom ocu i svom šesnaestogodišnjem sinu da više neće kuhati meso do kraja tjedna, dok Joanna uči o Danielu. Joannin brat je gundao, ali na kraju se ipak složio i jeo povrće.

Joanna je bila presretna! Svake večeri jela je povrće i drugu hranu bez mesa.

Prošlo je devet mjeseci od tog posebnog tjedna. Joanna i dalje više voli povrće, i majka se trudi kuhati i pripremati zdrave obroke bez mesa.

Joanna vjeruje da je učinila pravi izbor kada je odlučila slijediti Danielov primjer.

“Kada jedemo povrće, postajemo jači i pametniji”, kaže Joanna s osmijehom na licu.

Ravnatelj škole koju Joanna pohađa slaže se s tom izjavom. Joanna je sada najbolja u razredu i ravnatelj misli da je to zbog toga što jede zdravu hranu, te zbog njezine vjere da će Bog nagraditi njezin izbor.

“Ona je bistra”, kaže ravnateljica Lekedzani Mpfu. “Pristojno se ponaša, poslušna je i sjeća se svega što uči.”

Joannina majka, čije je puno ime Bessie Lechina, također je sretna.

“Čuli smo za zdravu prehranu, ali nismo je primjenjivali”, kaže ona. “Poražavajuće je kada tu istinu čujete od djeteta. Sretna sam što je u školi uče dobrim navikama.”

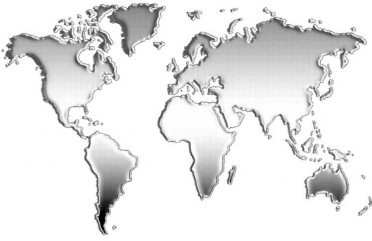
Dar trinaeste subote 2015. godine pomogao je u izgradnji Joannine škole, koja je počela s radom u siječnju 2017. To je prva adventistička škola u sjevernoj Bocvani, a treća u zemlji. Hvala vam što podržavate našu misiju svojim darovima!

Učinite

- ◆ Pogledajte Joannu na web-stranici: bit.ly/Joanna-Lechina.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pro-
naći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Zadivljujuća priroda

Jama Makgadigadi najveća je jama soli na svijetu, a pro-
stire se na 12.000 kvadratnih kilometara. Klima je vrlo to-
pla, s vrlo malo kiše. A kad pada kiša, jama se pretvara u
plavo jezero koje privlači mnoge životinje iz toga područja,
uključujući flaminga.

26. siječnja 2019.

Unin san

Bocvana

Unabatsho Sertse, poznat među svojim prijateljima kao Una, imao je čudan san noć prije nego što je trebao podići svoju novu školsku uniformu u novoj školi u Bocvani.

Šesnaestogodišnji Una sanjao je da je jednog poslijepodneva razgovarao s nekim ispred neke zgrade, a zatim je ušao u nju i krstio se.

Una se naglo probudio. Nije išao u crkvu i nije razumio zašto bi se krstio. Naposljetku je prestao misliti na san.

“Nisam više mislio na san. Bio je to samo još jedan dječji san”, rekao je.

Sljedeće četiri godine Una je živio sa svojim roditeljima i dvjema sestrama u Zimbabveu, i svake je godine mijenjao školu. Nedostajala mu je domovina pa je iskoristio priliku da se vrati u Bocvanu čim mu se ona ukazala. Roditelji su ga pitali bi li išao u Školu Eastern Gate, novu školu u Bocvani, u Francistownu. Njegova obitelj posjedovala je kuću u blizini Francistowna, ali dječak bi trebao živjeti u učeničkom domu.

Dan nakon sna, Una i njegovi roditelji otišli su u Školu Eastern Gate da preuzmu školsku uniformu. Kasnije se Una preselio u dom, a njegovi roditelji vratili su se u Zimbabve, gdje je njegov otac radio za međunarodnu pravnu agenciju.

Una nije odmah shvatio da ide u adventističku školu, tako da je bio iznenađen kada su ga pozvali na jutarnje bogoslužje. Nije mu se sviđalo što je morao ranije ustajati, ali ta su jutarnja bogoslužja u njemu probudila zanimanje za Isusa.

Njegova ljubav prema Isusu je rasla.

Jedne subote Una je stao pred crkvu jer je pastor zamolio sve one koji se žele krstiti da istupe naprijed. Proučio je teme za krštenje i želio se krstiti s ostalima jedne subote poslijepodne.

Na dan svojega krštenja Una je, po običaju, otišao u crkvu, a zatim u školsku blagovaonicu. Nakon toga je izašao van i razgovarao s jednom učenicom iz doma. Dok su razgovarali, osjetio je nešto poznato.

“No nisam shvaćao što je to, tako da sam prestao misliti o tome”, kaže on.

Nedugo zatim učenici su se okupili oko autobusa koji ih je vozio u drugu crkvu na krštenje.

“Kada smo stigli u crkvu, ulaz u zgradu bio mi je poznat, kao da sam ga već negdje vidio”, kaže Una. “Ali nikada prije nisam bio na tom mjestu.”

Čudio se zbog čega ima taj osjećaj pa je upitao prijatelja ima li i on možda taj osjećaj. Prijatelj ga je pogledao i odmahnuo glavom.

Krštenicima je rečeno da odu u pomoćne crkvene prostorije da se presvuku. Dok je Una ulazio u krstionicu, pomislio je da mu i stube izgledaju poznato. Minutu kasnije pastor se molio i on je bio kršten.

Dok je izlazio iz vode, Una se iznenada sjetio svojeg sna. Sve što mu se dogodilo toga poslijepodneva odigralo se u njegovom snu. Nije mogao vjerovati.

“Bog radi na čudesan način i ja sam sretan što sam vidio svoje krštenje unaprijed”, kaže Una. “Nakon toga moja je vjera ojačala i počeo sam pristupati Bibliji s više ozbiljnosti.”

Una je kasnije ispričao svoj san i drugim učenicima. Djevojka koja je imala ulogu u snu bila je iznenađena.

“Trebaš biti zahvalan Bogu na onome što nam daje”, rekla je.

Unini roditelji također su bili iznenađeni. San je omogućio Uni da s roditeljima podijeli ono što je u školi učila o Isusu.

Una sada ima osamnaest godina i ohrabruje roditelje da idu subotom u crkvu. Nada se da će nakon srednje škole upisati studij informatike. No odlučan je u tome da stavi Isusa na prvo mjesto, gdje god ga život odnese.

“San mi je pokazao put koji trebam odabrati u životu”, kaže on. “Pokazao mi je da se trebam držati tog Puta — Kri-
sta.”

Škola Eastern Gate dijeli kampus s osnovnom školom, a to je omogućio vaš dar trinaeste subote zbog kojega je ta škola otvorena u siječnju 2017. godine. Hvala vam na vašim darovima!

Učinite

- ◆ Zamolite djecu da se prisjete osoba iz Biblije koje su imale snove. Na primjer: Jakov i ljestve, Josip, kralj Nabukodonozor i slično.
- ◆ Upitajte djecu znaju li zbog čega se Bog ponekad javlja ljudima u snu. Razlozi mogu biti: da se ojača vjera (kao kod Jakova i Une) ili da se otkrije budućnost (kao kod Nabukodonozora).
- ◆ Pogledajte Unu na web-stranici: bit.ly/Unabatsho-Sertse.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pro-
naći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

2. veljače 2019.

Odbijanje kupanja

Mozambik

Ujak nije bio zadovoljan. Imao je mnogo problema na poslu u Maxixeu u Mozambiku, i pitao se zašto mu nikad ništa ne ide kako treba. I tako je odlučio posjetiti vrača.

Vrač mu je rekao da je odgovor na njegove muke vrlo jednostavan: u pitanju je njegov djed. Rekao mu je da njegov djed, koji je umro prije više godina, želi da se njegove kosti prenesu u obiteljsku kuću. Ujak je morao okupiti svu rodbinu zbog posebnog obreda. Vrač je rekao da će mu nakon toga djed prestati smetati te da će i njegove nevolje na poslu prestati.

Ujak je pozvao svoje rođake i zajedno su otišli otkopati djedov grob. Djed je umro tijekom građanskog rata u Mozambiku i bio je pokopan u nečijem dvorištu.

Ujak je kopao i kopao, ali nije mogao pronaći djedove kosti. Naposljetku je odustao i odlučio da samo održi taj poseban obred bez kostiju u obiteljskoj kući.

“I tako je moja obitelj obavila tradicionalni obred, iako nije bilo kostiju”, kaže ujakova devetnaestogodišnja rođakinja Isaltina Homo.

Isaltina je najmlađa u obitelji i nije joj bilo dopušteno da bude prisutna za vrijeme tog obreda. No roditelji su joj rekli da treba doći na posljednji dio obreda: posebno kupanje. Članovi obitelji trebali su po sebi proliti posude vode s lišćem i grančicama. Vrač je rekao da će ih to kupanje zaštititi od djeda u budućnosti.

Međutim, Isaltina je odbila kupanje. Upravo se krstila na adventističkom fakultetu gdje je studirala i smatrala je da je to kupanje živa glupost.

Majka je bila bijesna. “Dogodit će ti se nešto loše zato što se odbijaš okupati u toj vodi”, rekla joj je. “Ja ti neću pomoći kada se to bude dogodilo.”

Isaltina nije bila zabrinuta jer je u školi naučila da mrtvi ne mogu uznemiravati žive. Pročitala je u Propovjedniku 9,5.6: “Živi barem znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti imaju više nagrade, jer se zaboravlja i spomen na njih. ... I više nemaju udjela ni u čem što biva pod suncem.”

“Oni vjeruju da je netko tko je mrtav i dalje živ, ali to je pogrešno jer nas Biblija uči da mrtvi ne znaju ništa”, kaže ona. “Smrt je kao dubok san. U svakom slučaju, kupanje ne može nikoga zaštititi ni od čega. Jedini koji može zaštititi ljude je Bog.”

Isaltini se ipak dogodilo nešto loše nakon što je odbila okupati se. Njezina obitelj rekla joj je da joj više neće plaćati školarinu za adventistički fakultet, koji se nalazi devet sati vožnje od njezinog rodnoga grada Beire. Upozorili su je da će biti izbačena iz škole zato što neće moći plaćati školarinu i da će završiti na ulici.

Isaltina nije znala kako da pronađe novac za svoju školarinu, pa se molila Bogu za pomoć. Rekla je i svojim prijateljima iz razreda i razrednici da je njezina obitelj odlučila da joj više ne plaća školarinu.

Kada je došlo vrijeme da se plati, ravnatelj je rekao Isaltini da se ne brine. Fakultet je odlučio nagraditi je stipendijom koja pokriva njezinu školarinu. Mladi bračni par koji živi na sveučilištu pozvao je Isaltinu da živi kod njih.

Isaltina je odmah zahvalila Bogu što joj je osigurao način da ostane na fakultetu.

Isaltina sada završava drugu godinu na fakultetu, i kaže da njezin život nije uvijek lak, ali ona za to ne krivi djeda.

“Loše što mi se događalo nije se dogodilo zbog mojega djeda”, kaže ona. “To mi se događalo kao pouka. Kada se suočimo s izazovom, naša vjera raste. I moja je vjera značajno narasla.”

Dio dara trinaeste subote pomoći će da se proširi Adventistički fakultet Mozambik, kako bi još studenata kao što je Isaltina moglo studirati. Hvala vam na vašim darovima.

Učinite

- ◆ Pronađite Mozambik na karti svijeta.
- ◆ Objasnite djeci da mrtvi spavaju i da se ne mogu miješati u naše živote — suprotno onome što mogu vidjeti u medijima ili onome što ih možda uče kod kuće.
- ◆ Pogledajte Isaltinu na web-stranici: bit.ly/Isaltina-Homo.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pro-
naći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

9. veljače 2019.
Dom za Jeremiasa
Mozambik

Osamnaestogodišnji susjed pozvao je Jeremiasa, koji je tada imao sedamnaest godina, da pođe s njim u adventističku crkvu u Nampuli, velikom gradu u Mozambiku.

“Hajde sa mnom”, pozvao je prijatelj. “Moći ćeš čuti što Biblija uči.”

Jeremiasu se svidjela propovijed, a saznao je i da će se sljedeće večeri održati još jedna propovijed. Crkva je održavala evangelizacijska predavanja.

Jeremias je dolazio svake večeri, a posljednje večeri saznao je istinu o suboti. Propovjednik je pozvao slušatelje da predaju svoje srce Isusu i pročitao redak iz Otkrivenja 3,20 gdje Isus kaže: “Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom.”

Poruka je dotaknula Jeremiasovo srce pa je pomislio: “Tko sam ja da odbijem Isusa? Neka uđe u moje srce!”

Prijatelj je pozvao Jeremiasa da pođe s njim u crkvu u subotu ujutro, i Jeremias je ostao u crkvi cijeli dan. Došao je i sljedeće subote. No, treće subote njegova se majka razboljela. Odvezli su je u bolnicu, gdje je rodila djevojčicu, ali i dalje je bila vrlo slaba. Stalno je govorila: “Boli me glava, boli me glava.”

Budući da joj nije bilo bolje, njezin suprug — Jeremiasov očuh — odlučio ju je odvesti k vraču. Jeremias je sa svojom majkom, očuhom i tek rođenom sestrom proveo mjesec dana u izdvojenom selu. Na kraju je njegova majka umrla. Tjedan dana kasnije i njegova je sestra umrla.

Njegov očuh je odlučio vratiti se u Nampulu, ali sâm.

“Ne želim da ti živiš sa mnom jer ti nisi dio moje obitelji”, rekao mu je.

Jeremiasov život bio je uništen. Nije znao što da radi. No nakon molitve osjetio je mir u srcu. Odlučio je da će se i on vratiti u Nampulu i iznajmiti neki stan.

Jeremias je sljedeća tri mjeseca radio razne poslove kako bi platio stanarinu.

Subotom bi išao u crkvu. Njegov prijatelj, koji ga je pozvao u crkvu, davao mu je hranu, a članovi mjesne crkve dali su mu novac.

“Tada sam primijetio da se crkva priprema za krštenje”, kaže je Jeremias. “Rekao sam samome sebi: Evo prilike da se krstiš!”

Kad se krstio, život mu je postao još izazovniji. Nije mogao pronaći posao kako bi zaradio za stanarinu. Lopov je provalio u njegovu sobu i ukrao mu sve što je imao, čak i hranu.

“Imao sam velike probleme nakon krštenja”, svjedoči on. “Tada sam naučio kako da se molim i molio sam se. Molio sam Boga: ‘Pomozi mi da pronađem način kako da živim.’”

Jednoga dana pastor crkve rekao je Jeremiasu da su članovi crkve odlučili da jedan dio crkvenog imanja odvoje za izgradnju malene kuće. To će biti Jeremiasov dom.

Jeremias je vrijedno radio kako bi prikupio novac za izgradnju kuće, a crkva je darovala ostatak novca koji mu je bio potreban. On je pomagao i u samoj izgradnji kuće.

Danas Jeremias ima dvadeset godina i živi u toj kućici. Potrebno mu je tek nekoliko koraka do crkve subotom. On i dalje radi razne poslove i nada se da će pronaći način da upiše srednju školu. Završio je samo sedam razreda.

“Preživio sam glad, poniženja i mnoge izazove, ali sve sam ih prebrodio zahvaljujući Bogu koji je sa mnom”, kaže on. “Ja sam danas ovdje zahvaljujući pomoći crkve.”

Njegov savjet onima koji se bore glasi: “Stavite Boga na prvo mjesto i prebrodit ćete krizu. Možda ćete se sresti s

težim stvarima u životu od mene, ali Bog će držati vašu ruku, baš kao što je držao moju.”

Njemu je drago što je čuo kako Isus kuca na vrata njegovog srca.

Dio dara trinaeste subote pomoći će da se u Jeremiasovu rodnom gradu Nampulu izgradi sirotište za djecu koja su izgubila roditelje zbog side. Hvala vam na vašim darovima!

Učinite

- ◆ Pronađite Nampulu u Mozambiku na karti svijeta.
- ◆ Pročitajte Otkrivenje 3,20.21 i uputite djeci poziv da otvore svoje srce Isusu.
- ◆ Pogledajte Jeremiju na web-stranici: bit.ly/Jeremias-Ligorio.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pronaći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

16. veljače 2019.

Rat oko televizora

Sveti Toma i Princip

Kada je Anselmo želio pogledati crtić o superherojima na Kanalu 24 u svojem domu u Svetom Tomi, glavnom gradu otoka Sveti Toma i Princip na zapadnoj obali Afrike, nastao je veliki rat zbog televizora.

Njegova starija sestra Eliene htjela je promijeniti program kako bi gledala crtić o princezama.

“Ja sam prvi gledao”, rekao je Anselmo starijoj sestri. “Pa što, ja sam starija”, odgovorila je Eliene.

To je jako uznemirilo Anselma. Nije se mogao raspravljati s njom jer je bila starija, pa je učinio ono što je mogao. Udarilo ju je po ruci.

“Zašto si me udario?” bunila se Eliene. Nije joj se свидjelo što je primila udarac pa je i ona uzvratila udarcem. To je Anselma još više razljutilo pa je on nju opet udario.

Djeca su se potukla i njihovi glasovi postajali su sve glasniji i glasniji dok su vikali jedno na drugo. Ova buka dovela je majku u sobu.

“Prestanite!” naredila je ljutito. “Nemojte se tući! Jednoga dana ćete se ozbiljno povrijediti.”

Majka je rekla djeci da naizmjenično gledaju televizor. Anselmo je mogao završiti s gledanjem crtića, a Eliene je poslije mogla gledati svoje.

Anselmo se nije volio svađati sa sestrom i želio je poslušati majku. No nedugo zatim Eliene je rekla nešto što je uzrujalo Anselma. I prije nego što je shvatio, opet ju je udario po ruci.

A onda, jednoga dana, Anselmo je vidio oglas za adventističku školu na televiziji. Dopala mu se i pomislio je kako

bi tamo mogao steći dobre prijatelje. Rekao je svojim roditeljima da bi želio ići u tu školu.

“Poslat ćemo te tamo ako budemo imali novca”, rekao je otac, koji je radio u naftnoj tvrtki.

Otac je zaradio dovoljno novca pa su Anselma poslali u školu u trećem razredu. Anselmo je otkrio da je ova škola drukčija od državne škole. Njegovi prethodni učitelji, koji su svi bili iz Svetog Tome, ponekad su ga tukli ako se ne bi ponašao primjereno. Ali ovi novi učitelji nikada ga nisu udarili, a neki od njih bili su misionari iz Brazila i Portugala.

Saznao je da dvoje djece iz njegovog susjedstva već ide u tu školu, i to mu je pomoglo da se osjeća slobodnije.

Svakoga jutra učitelj bi prije nastave pročitao događaj iz Biblije. Anselmo nikada ranije nije čuo za Isusa i nikada nije čitao Bibliju, tako da mu se jako svidjelo ono što je slušao. Kada je njegov učitelj pročitao događaj o Josipovoj svađi s braćom, on se sjetio svađe sa svojom starijom sestrom. Saznao je da su braća bila toliko ljutita da su prodala Josipa u ropstvo u Egipat. Radovao se kada je Josip kasnije oprostio svojoj braći.

“Moj najdraži dio u tom događaju je kada Josip postane ministar i kada poziva svoju braću na obrok i oprašta im njihovo zlodjelo”, kaže Anselmo. Kada se toga dana vratio iz škole, ispričao je svojoj sestri događaj o Josipu.

“Od toga dana nije me udarila, a niti ja nisam udario nju”, kaže.

Dio dara trinaeste subote pomoći će Anselmovoј školi, Međunarodnom adventističkom sveučilištu Cosme Mota, da sagradi dvoranu gdje će sva djeca moći prisustvovati jutarnjem bogoslužju kako bi naučila nešto više o Bogu.

“Prije nisam znao ništa o Bogu, niti sam znao da On postoji”, kaže Anselmo, koji je sada u četvrtom razredu. “Ali škola me naučila da je On ljubav i da je važan u mojem životu.”

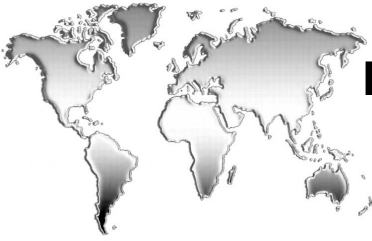
Hvala vam na vašim misijskim darovima!

Učinite

- ◆ Pronađite otok Sveti Toma i Princip na karti svijeta.
- ◆ Anselmovo puno ime glasi Anselmo Bonfim Sousa Barros. Znajte da se portugalsko ime obično sastoji od jednog ili više imena te još nekoliko obiteljskih imena. Prvo dolazi prezime s majčine strane, a zatim prezime s očeve strane. U svakodnevnom životu i pozdravima obično se upotrebljava prvo ime i posljednje prezime.
- ◆ Pogledajte Anselma na web-stranici: bit.ly/Anselmo-Barros.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pro-naći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Misijski kutak

Adventistička misija na otoku Sveti Toma i Princip počela je dolaskom Josea Freirea, portugalskog kolportera, 1936. godine. On je tamo počeo djelovati kao misionar već 1938. godine, a u veljači 1939. krstio je i prve vjernike.

23. veljače 2019.
Bog čini divna djela
Sveti Toma i Princip

Dadyslau Sacramento (9) nije volio kada su ga susjedi ismijavali i nazivali raznim imenima. Jednom kada je šetao u blizini svojega doma, jedan dječak je povikao: “Ti si de-beo!” Dadyslau je odmah dotrčao i udario tog dječaka.

Drugom prilikom jedna ga je djevojčica odmjerila i rekla: “Ti baš i nisi zgodan.” Dadyslau ju je ošamario. “Ja nisam de-beo i nisam ružan!” govorio je djeci.

Jednoga dana Dadyslauu je bilo već svega dosta. Kada ga je jedan dječak nazvao ružnim imenom, on je uzeo kamen i bacio ga iz sve snage. Kamen je pogodio dječaka u ruku i on je otrčao kući plačući.

Te večeri dječakov otac posjetio je Dadyslauov dom i ispričao njegovim roditeljima što se dogodilo. Dadyslauov otac uzeo je veliku drvenu kuhaču i njome jako udario sina po ruci.

“Nemoj više bacati kamenje na ljude”, rekao je. “Ako je netko zao prema tebi, samo ga zanemari i nemoj se brinuti oko toga. Ponovno ću te istući ako čujem da si na nekoga bacio kamen.”

Dadyslau je plakao i plakao. Mislio je da je nepošteno što njega kažnjavaju kada mu se drugi dječaci obraćaju ružnim riječima. No više nije bacio kamenje. Sljedeći put kada ga je jedan dječak nazvao pogrđnim imenom, tako se naljutio da je stisnuo šake. Doista ga je želio udariti. No ipak je odustao i otišao u šetnju. Nije želio da ga otac opet udari drvenom kuhačom.

Kada je Dadyslau krenuo u treći razred, roditelji su ga poslali u adventističku školu. Nikada ranije nije čuo za Isu-

sa i Bibliju i jako je volio slušati biblijske događaje. Osobito je volio čitati o Isusu.

“Naučio sam kako je Isus bio razapet i kako je uskrsnuo i otišao na Nebo. On sada čeka da se vrati po dobre dječake i djevojčice”, kaže Dadyslau, koji je sada u toj školi već dvije godine. Dadyslau sada ima devet godina i u četvrtom je razredu.

Njegov najdraži događaj u Bibliji je kada je Isus rekao učenicima da će otići na Nebo i da će se ponovno vratiti: “Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: ‘Idem pripremiti vam mjesto’? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.” (Ivan 14,1-3)

“Meni se ovo sviđa jer ja želim ići na Nebo”, kaže Dadyslau. “Želim vidjeti Boga i želim vidjeti Nebo.”

Dadyslauovi roditelji primijetili su promjenu u njegovom ponašanju i zbog toga su vrlo sretni. Zadovoljni su što on u školi uči o Isusu. Njegova sestra, koja ima šest godina, također ide u tu školu.

Dadyslau je u školi naučio da ne mora biti ljutit kada je netko od djece neljubazan. “Kada me netko sada naziva pogrđnim imenima, ja to zanemarujem”, kaže on. “Ne kažem ništa i samo nastavim hodati tamo kamo sam krenuo. Nije me briga što oni govore jer znam da nije tako. Ja sam zgodan. U školi sam naučio da me Bog stvorio, a Bog stvara samo nešto lijepo.”

Dio dara trinaeste subote pomoći će da Dadyslauova škola — Međunarodno adventističko sveučilište Cosme Mota — izgradi dvoranu u kojoj će djeca moći svakoga jutra na bogoslužju naučiti nešto više o Bogu. Hvala vam na vašim darovima!

Učinite

- ◆ Pronađite otok Sveti Toma i Princip na karti svijeta.
- ◆ Pogledajte Dadyslaua na web-stranici: bit.ly/Dadyslau-Sacramento.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pro-naći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Zadivljujuća priroda

- ◆ Kakao je glavna biljka koja se uzgaja na otoku, i izvoze je gotovo 95%. Drugi usjevi koje se izvozi su kopar, kava i palma zrna.
- ◆ Jela na otocima sastoje se uglavnom od tropskih plodova, banana i ribe. Od povrća uglavnom koriste domaće zelene biljke koje kuhaju u crvenom palminom ulju.

2. ožujka 2019.

Spašavanje "proroka"

Zimbabve

Ljudi koji su željeli očistiti svoje domove od zlih duhova u selu Fairview u Zimbabveu, znali su koga trebaju pozvati: Cleopasa, čovjeka koji je sebe nazivao "prorokom".

Cleopas bi u njihovu kuću ušao s kravljim repom. Nakon što bi umočio kravlji rep u vodu, hodao bi od sobe do sobe prskajući po zidovima i kutovima sobe. Nakon toga naplatio bi uslugu u novcu, ili bi uzeo dvije-tri krave s njihovim repovima, žive.

Misionar Mkhokheli Ngwenya nije poznao Cleopasa kada se doselio u Fairview. Misionar je samo želio poučiti ljude o Isusu i reći im da će On ubrzo doći. Odlučio je održati evangelizacijska predavanja u trajanju od dva tjedna.

Cleopas je dolazio gotovo svake večeri. A onda je Mkhokheli jedne večeri govorio o prorocima. Rekao je kako je Bog koristio proroke poput Mojsija, Ilije i Izaije da pozovu ljude da slušaju Njegove zapovijedi. Otvorio je Bibliju i pročitao redak iz Mateja 24,24: "Ustat će, doista, lažni kristi i lažni proroci i iznijeti znamenja velika i čudesa da, bude li moguće, zavedu i izabrane."

"Rade li današnji proroci isto što i ovi nekada?" upitao je. "Ti proroci nisu tražili novac od ljudi. Oni su željeli služiti Gospodinu. Današnji proroci uzimaju novac i stvari od ljudi i čine lažna čuda."

Zatim je Mkhokheli pročitao ulomak iz 2. o Kraljevima 5, o proroku Elizeju kad je odbio uzeti srebro i zlato od Naamana, kojega je izliječio od gube.

"No današnji proroci uzimaju srebro i zlato od ljudi", rekao je. "Danas proroci pričaju o napretku, i ja nikada nisam čuo

da je neki prorok rekao: 'Spremite se, Isus dolazi uskoro.' Oni pričaju o zemaljskim stvarima. Zašto? Zato što su oni od ovoga svijeta, a ne od Boga."

Na kraju propovijedi Mkhokheli je uputio poziv ljudima da predaju svoje srce Isusu. Cleopas je bio prvi koji je istupio. Suze su mu se slijevale niz obraze. Ljudi su bili u čudu. Mnogi od njih platili su Cleopasu da ih posjeti s kravljim repom.

"Ovaj čovjek je prorok", prošaptao je netko. "I on ostavlja sve zbog Isusa!" dodao je drugi.

Nakon propovijedi Mkhokheli se molio s Cleopasom i tada je prvi put saznao da se on naziva "prorokom".

Trideset dvije osobe bile su krštene nakon ove evangelizacije. Cleopas je bio prvi koji je uronio u vodu i koji je izišao kao nova osoba.

Cleopas više ne nosi kravljji rep u kuće ljudi. On vjeruje da je jedini način da se netko oslobodi zlih duhova kroz molitvu Bogu koji je na Nebu.

Hvala vam na darovima koji podržavaju evanđeliste kao što je Mkhokheli Ngwenya.

Učinite

- ◆ Pronađite Zimbabve na karti svijeta.
- ◆ Objasnite djeci da je Mkhokheli misionar. Mnogi misionari odlaze iz udobnosti svojih domova u druge zemlje da propovijedaju Evanđelje. Pionir globalne misije je poseban misionar koji propovijeda Evanđelje u dijelovima svoje zemlje gdje još nema adventista.
- ◆ Pogledajte Mkhokheli na web-stranici: bit.ly/Mkokheli-Ngwenya.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pronaći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

Sveučilište Solusi u blizini Bulawayoa, u Zimbabveu, osnovano je 1894. godine kao misionarska postaja. Dobilo je ime po poglavici Solusweu blizu čije je kuće otvoreno.

Najprije je obučavalo radnike iz mjesne crkve, a onda se škola proširila i uključila i obuku učitelja 1929. godine, a do 1958. Solusi je počeo nuditi i fakultetsko obrazovanje s diplomom. Nakon nekog vremena, 1995. godine, ova je škola, udružena sa Sveučilištem Andrews, postala neovisna.

9. ožujka

Žena koju zovu Petar

Zambija

Žena po imenu Petar živi u Zambiji. Kada su članovi crkve vidjeli da ona prodaje odjeću i posuđe pored puta, upitali su je: “Hej, Petre! Kako si?”

Jedan stranac je u čuđenju upitao: “Zašto se zoveš Petar kada si žensko?”

Ona je tada podijelila s njim svoju životnu priču. Rekla mu je da su joj roditelji dali ime Christine i da se bavila jednim drugim poslom prije nego što je upoznala Isusa.

Christine Mwiinga (57) je nekada pravila *kachasu*, domaće pivo proizvedeno od šećera i kvasca, i prodavala ga u svojem rodnom gradu Mazabuki, u Zambiji. Imala je još jedan unosan posao: davala je novac u zajam ljudima — bila je lihvarica.

Christine je primijetila da je nekim ljudima teško vratiti joj novac na vrijeme, tako da je pripremila posebnu odjeću koju je nazivala “borbenom opremom”.

Kada joj netko ne bi vratio novac, ona bi se presvukla u majicu i uske hlače. Čvrsto bi zavezala remen oko struka kako joj hlače ne bi pale tijekom borbe. Uzela bi oštar nož i mačetu.

Tako obučena, otišla bi u kuću tih ljudi. Čim bi je vidjeli s ozbiljnim izrazom lica i oružjem, odmah bi je pustili unutra.

Ako dužnik nije imao novca, ona bi uzimala što je htjela i držala to kod sebe dok joj ne bi vratili novac.

“Nikada se nisam morala boriti”, kaže ona. “Ljudi su me se bojali. Kada bi me vidjeli s nožem i mačetom, dopustili bi mi da uzmem što god poželim.”

Christine je izgledala vrlo opasno u borbenoj odjeći. Ljudi bi je pratili i pljeskali kada bi napuštala kuću dužnika s glazbenim linijama, televizorima i motorima.

Christine je mislila da postupa ispravno.

“Kada sam vidjela da me ljudi hvale, mislila sam da radim nešto dobro”, kaže ona.

Christine bi postupala na isti način kada joj netko ne bi platio pivo. Otišla bi kući, obukla svoje borilačko odijelo i uputila se k njegovoj kući.

Nakon što bi skupila novac, Christine bi se vratila svojoj kući, obukla svoju uobičajenu haljinu i nastavila prodavati pivo i nuditi novac u zajam.

To je bio Christinein život dok u njezin grad nije došao adventistički misionar. Christine je bila prisutna na evangelizaciji svake večeri, ali odjednom se razboljela. Nije mogla hodati i bila je u krevetu šest mjeseci. Onda je čula da će se održati još jedan niz predavanja i više od svega htjela je tražiti da se krsti. Budući da nije mogla hodati, rekla je svojoj djeci tinejdžerima da je u invalidskim kolicima odvezu na sastanke. Nakon sastanka i nakon proučavanja biblijskih tema, krstila se.

“Dan nakon svojega krštenja mogla sam ponovno ustati i hodati”, kaže Christine. “Bila sam iznenađena što sam izliječena!”

Christine se osjetila posramljenom kada se sjetila svojeg starog načina života. Bacila je nož i mačetu i zamijenila ih Biblijom.

“Sada su moj nož i mačeta Biblija”, kaže ona. “Redci iz Biblije postali su pomagala kojima pomažem ljudima.”

Ljudi su zadivljeni time što Christine čita Bibliju. Ona je završila samo sedam razreda i govori jezik tonga, materinski jezik naroda Tongo u južnom dijelu Zambije. No ona može čitati Bibliju na engleskom.

“Kada sam upoznala Boga, zamolila sam Ga da mi pomogne da radim za Njega”, kaže ona. “Bog mi je pomogao da

počnem čitati engleski, iako ga ne znam govoriti. Sada mogu učiti druge i raditi bilo koji posao za crkvu.”

Upravo su je tada članovi crkve nazvali Petar. Kada ju je stranac upitao zašto, ona ga je podsjetila na noć kada je Isus bio uhićen u Getsemanskom vrtu. U Ivanu 18,10.11 piše: “A Šimun Petar isuče mač koji je imao uza se pa udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu desno uho. Sluga se zvao Malho. Nato Isus reče Petru: ‘Djeni mač u korice! Čašu koju mi dade Otac zar da ne pijem?’”

“Baš kao i Petar, i ja sam koristila mač”, kaže Christine. “No ja sam ga uklonila i sada koristim Bibliju.”

Učinite

- ◆ Pronađite Zambiju i Christinein rodni grad, Mazabuku, na karti svijeta. Grad ima 35.000 stanovnika i nalazi se u južnom dijelu zemlje.
- ◆ Upitajte djecu prema kojem bi liku iz Biblije voljela dobiti ime i zašto.
- ◆ Pogledajte Christine na web-stranici: bit.ly/Christine-Mwinga.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pronaći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

16. ožujka 2019.
“Nisam ja kriva”
Zambija

Zamolite jednu djevojčicu da iznese ovaj događaj u prvom licu.

Najgori dan u mojem životu odigrao se kad sam imala sedamnaest godina i bila u sedmom razredu. Živjela sam sa svojim starijim bratom u glavnom gradu Zambije, Lusaki, i pomagala njemu i njegovoj ženi oko kućnih poslova. Čuvala sam njihovo dvoje djece, šestogodišnju djevojčicu i dvogodišnjeg dječaka.

Jednoga dana odvela sam dječaka, Riuda, preko puta u posjet obiteljskim prijateljima koji su imali kćer mojih godina. Susjedna kuća nije imala struje, tako da su hranu grijali na štednjaku na drveni ugljen.

Dok smo moja prijateljica i ja razgovarale u dnevnoj sobi, Riudo je otrčao u kuhinju. Moja prijateljica je baš sklonila provrelu vodu sa štednjaka na pod kako bi se pripremila za večernje kupanje.

Očajnički vrisak upozorio me da se dogodilo nešto strašno. Utrčala sam u kuhinju, gdje sam vidjela Riuda kako stoji i plače od boli. Jedna nogavica njegovih hlača bila je umočena u vodu. Nožica mu se poskliznula i umočila u vodu. Nisam znala što da radim.

“Hajde da kleknemo i pomolimo se”, predložila je moja prijateljica.

Ja sam vjerovala u Boga, ali nisam se često molila. Nisam bila sigurna što da kažem.

Nakon što smo kleknule, pomolila sam se: “Zašto si ovo dopustio? Neka bude Tvoja volja.”

Nakon toga je moja prijateljica skinula dječakove hlače. Dio kože se otkinuo zajedno s hlačama. Otrčala sam u našu kuću preko puta da donesem maslac, pa smo mu to namažali kako bismo ublažili oteklinu.

Prijateljica je zamolila susjeda da nas automobilom odveze u bolnicu. A onda je nazvala i mojega brata i snahu, koji su bili na poslu.

Moja snaha je prva stigla u bolnicu. Pogledala me i rekla: "Što si mu učinila?"

Osjećala sam se krivom zbog svega. Nisam znala što da radim pa sam počela plakati.

Nakon nekog vremena shvatila sam da nisam mogla biti od pomoći u bolnici, pa sam se vratila kući i spremila večeru s rižom i bundevinim lišćem.

Ostatak obitelji je stigao u jedanaest sati uvečer. Počeli su dolaziti i rođaci. Umjesto da me pitaju što se dogodilo, oni su me okrivljavali i optuživali.

Ja nisam htjela da se dječaku dogodi išta loše i da bude u bolima. Bila je to nesreća na koju nisam mogla utjecati. Nisam mogla jesti tjedan dana.

Kada je moja majka, koja živi u drugom gradu, čula da ne jedem, došla je u posjet.

"Sve se događa s nekim razlogom", rekla mi je. "Sve dok Bog zna da ti to nisi učinila namjerno, On će ti pomoći. Ali to što ne jedeš neće nikome pomoći. Ako jedeš i budeš sretna, to će pomoći i dječaku da se brzo oporavi."

Toga dana počela sam jesti. Moji dani i noći protekli su u molitvi da Bog izliječi dijete. Govorila sam: "Ti znaš što se dogodilo. Iako ljudi kažu da sam ja kriva, oni ne znaju što se dogodilo."

Božjom milošću Riudo se potpuno oporavio za tri tjedna. Bila sam oduševljena. Danas je on zdravi petogodišnjak, a na nozi ne možete primijetiti čak niti ožiljak. I moj odnos s rođacima se popravio. Usprkos nevoljama zbog tog događaja, uspjela sam završiti sedmi razred i upisala sam sljedeću

godinu u Srednjoj školi Rusangu. U adventističkoj školi prikupila sam mnogo znanja — duhovnog, akademskog i društvenog — i razmišljam o krštenju.

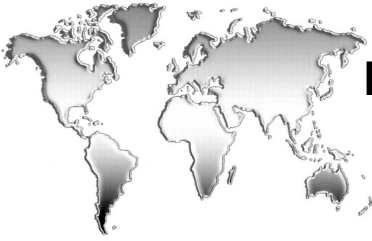
U molitvi tražim od Boga da mi pomogne da Ga stavim na prvo mjesto u svemu što radim jer mi je On dao snagu kada mi je bila potrebna. Ljudi će me možda odbaciti, ali jedina osoba koja će me uvijek prihvatiti jest Bog.

*

Mary Mupaliwa, koja danas ima dvadeset godina, ide u jedanaesti razred u Srednjoj školi Rusangu, koja se nalazi na zemljištu američkog misionara Williama Harrisona Andersona, koji je prvi uspostavio predstražu u sjevernoj Rodeziji (današnjoj Zambiji), 1905. godine. Misijski darovi pomogli su njegov rad u izgradnji škole u Rusanguu, jer se pomoću njih podupiru misionari koji šire Radosnu vijest. Hvala vam na vašim darovima!

Učinite

- ◆ Recite djeci da Bog vidi sve i da zna kad za nešto nisu krivi.
- ◆ Naučite djecu da se mole Bogu za pomoć i da Mu vjeruju da će ih On čuti i odgovoriti.
- ◆ Pogledajte Mary na web-stranici: bit.ly/Mary-Mupaliwa.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pronaći ćete na web-stranici: bit.ly/fb.mq.

23. ožujka 2019.

Bog mi je dao život

Zambija

Namoonga Masenke je prestala pohađati školu u trinaestoj godini.

Nije mogla hodati niti od kreveta do vrata svoje kuće u glavnom gradu Zambije, Lusaki. U sobi joj je uvijek bilo za-gušljivo pa je sjedila na krevetu kraj otvorenog prozora.

Namoonga nije imala snage učiti. Nije mogla čitati niti pisati. Sjedila je kraj prozora i polako mršavjela.

Njezini roditelji i prijatelji su se molili. Oni su otvoreno razgovarali o svojoj zabrinutosti.

“Djevojčica će umrijeti”, rekao je jedan.

“Liječnici je ne mogu operirati”, rekao je drugi. “Previše je mršava.”

Liječnici su napravili različite pretrage i zaključili da Namoon-ga ima problem sa srčanim zaliscima. Trebat će ih operirati.

“Rečeno mi je da moram ići na operaciju jer će mi samo tako biti bolje”, kaže Namoon-ga.

Operacija se trebala obaviti u sveučilišnoj bolnici u Lu-saki, ali Namoon-ga je najprije morala čekati da iz Rusije do-putuje kirurg. Liječnici iz Rusije obično dolaze dvaput godi-šnje kako bi obavili operacije srca u bolnici.

Namoon-gino stanje se pogoršalo dok je čekala. Provodila je vrijeme u bolnici i izvan nje, i nekoliko se puta dogodilo da je primljena dvaput jer su joj noge oticale.

Konačno je stigao kirurg iz Rusije. Dok je Namoon-ga če-kala u operacijskoj dvorani, molila se: “Gospodine, spremna sam za operaciju. Što god da se dogodi, neka se dogodi. Ne-ka bude po Tvojoj volji.”

Složena operacija trajala je osam sati. Liječnici su pažljivo uklonili bolestan zalisak i zamijenili ga metalnim.

Kada se Namooonga probudila, odmah je tražila čašu vode. Bila je jako umorna i iscrpljena. Gledala je oko sebe i vidjela da je okružena aparatima. A onda je vidjela i svoju obitelj koja je čekala da je zagrlji.

Tri dana kasnije prebačena je s intenzivne njege u bolničku sobu.

Liječnik je rekao da je operacija bila uspješna, ali i da Namooonga mora piti lijek za srce svakoga dana do kraja života.

Nekoliko mjeseci nakon operacije Namooonga se vratila u školu.

Prošlo je deset godina od operacije. Danas Namooonga ima dvadeset i četiri godine i studentica je četvrte godine na Sveučilištu Rusangu. Nada se da će nakon diplomiranja moći osnovati organizaciju koja će pomagati djeci sa srčanim problemima.

Namooonga kaže da su operacija i medicina vrlo važne, ali da samo Bog zaslužuje hvalu što joj je spasio život. "Bog mi je dao život i On me održava na životu", kaže ona.

Njezine riječi odjekuju i u Otkrivenju 4,11 gdje piše: "Dostojan si, Gospodine, Bože naš, primiti slavu i čast i moć! Jer ti si sve stvorio, i tvojom voljom sve postade i bi stvoreno!"

"Bog je tu od početka", kaže Namooonga. "Nije mi medicina pomogla da se osjećam bolje. Bog me je izliječio. Ja nisam živa zbog metalnog zaliska, već me Bog stalno održava na životu."

Namooonga Masenke studira zajedno sa četiri tisuće studenata na Sveučilištu Rusangu, koje se nalazi na zemljištu američkog misionara Williama Harrisona Andersona. Misijski darovi pomogli su njegovom radu u izgradnji škole u Rusanguu, i pomoću njih se podupiru misionari koji šire Radosnu vijest. Hvala vam na vašim darovima!

Učinite

- ◆ Pronađite na karti svijeta Rusiju, kako bi djeca vidjela odakle je liječnik morao doputovati.
- ◆ Objasnite djeci da ime Namoonga znači “osoba koja se brine za druge”, što je upravo ono što Namoonga želi raditi kada diplomira.
- ◆ Pogledajte Namoongu na web-stranici: bit.ly/Namoonga-Masenke.
- ◆ Slike koje možete iskoristiti za iznošenje ovog iskustva pronaći ćete na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Učimo zambijske riječi

Hrvatski	Bemba	Nyanja
Dobar dan!	Shani	Bwanji
Dovidenja!	Shalapo Pitani	Bwino
Kako si?	Uli Shani?	Muli Bwanji?
Dobro sam.	Ndi Bwino	Ndili Bwino
Hvala.	Natotela	Dzikomo

30. ožujka 2019.

Program trinaeste subote

Zambija

Prije trinaeste subote obavijestite roditelje o programu koji će djeca imati kako biste ih podsjetili da 30. ožujka ponesu poseban dar.)

Podsjetite sve vjernike da su njihovi darovi poklon preko kojih se Božja riječ širi svijetom i da jedna četvrtina dara trinaeste subote odlazi izravno za misijske projekte u Mozambiku i otoku Sveti Toma i Princip.

Simon H. Chileya II. (83) bivši je adventistički predsjednik Južne Zambije, današnje Južnozambijske unije konferencija, koja uključuje Rusangu.

Promjena zbog bušotine

Zamolite šestero djece da predstave ova iskustva. Djeca ne moraju naučiti sve napamet, ali ih ohrabrite da tečno čitaju, kako bi sve prošlo kako treba. Slike su dostupne na web-stranici: bit.ly/fb-mq.

Voditelj: Ovog tromjesečja susretali smo ljude iz Bocvane, Mozambika, Svetog Tome i Principa, Zimbabvea i Zambije. Danas ćemo čuti događaj iz Zambije — o nevjerojatnim bušotinama.

Središte utjecaja je mjesto koje adventisti koriste kako bi se povezali s mjesnim stanovništvom. Središte utjecaja može biti knjižara, vegetarijanski restoran ili čitaonica.

Ovo je izvješće o jednom od prvih adventističkih središta utjecaja: jednostavna iskopana rupa od prikupljenog novca za misiju 1914. godine.

Ovo je Simon H. Chileya II., jedan od nekoliko još uvijek živućih ljudi koji je bio svjedok ovog povijesnog događaja. Pastor Simon sada ima osamdeset i tri godine.

Pastor Simon: Sve je počelo 1903. godine kada je američki misionar William Harrison Anderson stigao na sjever Rodozije. On je pronašao zemlju za koju je smatrao da će biti savršena za misijsku postaju. Bila je udaljena negdje oko dva kilometra od moćne rijeke Magoye.

Pastor Anderson: Možemo li koristiti ovu zemlju kao misijsku postaju? Željeli bismo otvoriti poljoprivredno dobro i uzgajati usjeve. Također, želimo otvoriti školu u kojoj će djeca moći naučiti čitati, pisati i upoznati Boga.

Upravitelj: Svidate mi se, ali žao mi je. Već smo ovu zemlju dali svećeniku. I on želi otvoriti misijsku postaju, ali otputovao je u Europu po potrebne stvari.

Pastor Simon: No postojao je problem s prijenosom zemlje. Kada se zemlja poklanja, osoba koja je prima mora je prihvatiti kako bi postala njezin vlasnik. Prema mjesnoj tradiciji, novi vlasnik bi prihvatio zemlju tako što bi otkinuo koru s drveta i pisao po deblu. A svećenik to nije učinio.

I tako je upravitelj pozvao druge upravitelje preko rijeke da porazgovaraju o tome što da rade. Upravitelj je zaključio da svećenik nije prihvatio zemlju, tako da će je ponuditi pastoru Andersonu.

Pastor Anderson je dobio 2.025 hektara zemlje time što je otkinuo koru s drveta i pisao po deblu.

Nakon toga pastor Anderson je otputovao u misijsku postaju Solusi, koju je otvorio devet godina ranije, kako bi uzeo

sve što je potrebno za novu postaju. Bila su mu potrebna dva mjeseca da prohoda 1.450 kilometara, do Solusija na jugu Rodezije.

Dok je on bio odsutan, vratio se svećenik.

Upravitelj: Žao mi je, dali smo zemlju nekom drugom.

Pastor Simon: Svećenik je čekao i čekao. Kada se pastor Anderson vratio, on i svećenik vodili su dugačak razgovor o toj zemlji. Nisu mogli postići dogovor, tako da su otišli po pomoć vlasti. Vlast je jasno oglasila da zemlja pripada pastoru Andersonu jer je on pisao korom po drvetu.

Kasnije je pastor Anderson sagradio trajni znak kako bi se vidjelo da je prihvatio zemlju. Dio te oznake i danas postoji.

Svećenik nije otišao praznih ruku. Upravitelj koji je dao zemlju pastoru Andersonu predložio je da pastor razgovara s drugim upraviteljem preko rijeke. Taj je upravitelj pastoru dao zemlju za misijsku postaju.

U međuvremenu je pastor Anderson radio na otvaranju misijske postaje poznate kao Misija Rusangu. Prije nego što otvori školu namjeravao je provesti dvije godine na izgradnji i učenju mjesnog jezika tonga.

No dan nakon što je pastor Anderson stigao, mladić koji je slabo govorio engleski jezik prišao mu je dok je sjekao drva da sagradi sebi kolibu.

Mladić: Učitelju, došao sam u školu.

Pastor Anderson: Školu? Još uvijek nemamo školu, nemamo čak niti zgradu. Najprije moram naučiti jezik, pa naučiti pisati na tom jeziku i načiniti udžbenike. Za dvije godine ćemo možda imati školu.

Mladić: Zar vi niste učitelj?

Pastor Anderson: Da, jesam, to je moj posao.

Mladić: Onda me učite. Svi su čuli da ste vi učitelj i da ste došli da nas poučavate; i evo me. Došao sam u školu.

Pastor Simon: Za mjesec dana pastor Anderson je imao skupinu od četrdeset učenika.

Ali, za misijsku postaju izazov je bila voda, jer su je morali donositi iz rijeke Magoye, koja je bila udaljena skoro dva kilometra. Pastor Anderson je odlučio iskopati duboki i uski bunar.

Generalna konferencija je dala tisuću dolara da se iskopaj taj bunar i da se poboljša štošta drugo u misijskoj postaji. Bunar, koji je bio blizu Andersonove trajne oznake, privukao je mnoge iz okolice.

Bušenje bunara za vodu dovelo je ljude pastoru Andersonu i drugim misionarima, i to im je dalo priliku da razgovaraju s njima. Mnogi ljudi su se krstili, uključujući i čovjeka koji mi je ispričao ovo iskustvo koje ja sada prenosim vama.

Voditelj: Zemlja koju je prihvatio pastor Anderson nalazi se u Zambiji i sada se na njoj nalaze osnovna škola, srednja škola i sveučilište s više od četiri tisuće studenata.

Kada je pastor Anderson prvi put stigao, 1902. godine, nije bilo adventista. No ovaj bunar je doveo prve ljude ka Kristu, i danas Zambija ima više od milijun vjernika.

To je postigla sila Svetoga Duha, koji je radio preko jednostavnog bunara koji su financijski podržali misijski darovi iz cijelog svijeta.

Danas prikupljamo poseban dar za projekte u Mozambiku i na otoku Sveti Toma i Princip koji, uz Božju pomoć i blagoslov, mogu postati veliki poput Misije Rusangu. Hvala vam na vašim darovima!

(Prilaganje dara uz tihu glazbu.)

Budući projekti trinaeste subote

Darovi koji će se prikupljati u drugom tromjesečju 2019. godine pomoći će da se otvore:

- ◆ Crkva i zdravstveno središte u Aruani, u Brazilu;
- ◆ Crkva i zdravstveno središte u Salvadoru, u Brazilu;
- ◆ Crkva i škola engleskog jezika u Cuscou, u Peruu;
- ◆ Crkva i zdravstveno središte u Pucallpi, u Peruu.

Vaši darovi na djelu

Prije tri godine je dio dara trinaeste subote pomogao da se osnuje osnovna škola u Francistownu u Bocvani. Iskustva iz prve adventističke škole u sjevernoj Bocvani možete pročitati u ovim Vijestima iz svijeta.

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole	3
BOCVANA	
Kokice, baka i djed	6
Bos, idemo!	9
Samo povrće, molim	12
Unin san	15
MOZAMBIK	
Odbijanje kupanja	18
Dom za Jeremiasa	21
SVETI TOMA I PRINCIP	
Rat oko televizora	24
Bog čini divna djela	27
ZIMBABVE	
Spašavanje "proroka"	30
ZAMBIJA	
Žena koju zovu Petar	33
"Nisam ja kriva"	36
Bog mi je dao život	39
Program trinaeste subote	42

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com